

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2144/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Зорана Хаџића, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 265/23 од 01.02.2023. године, у седници одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 265/23 од 01.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 265/23 од 01.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2264/21 од од 25.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 11.06.2018. године до 11.06.2021. године, исплати укупан износ од 144.801,99 динара и то износ од 121.469,04 динара, на име главнице и износ од 23.332,95 динара, на име законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа до 24.01.2022. године, као и припадајућу законску затезну камату на износ главнице, почев од 24.01.2021. године, па до исплате и на име неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 11.06.2018. године до 11.06.2021. године, износ од 101.884,64 динара и то 85.726,83 динара на име главнице и 16.157,79 динара, на име законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа до 24.01.2022. године, као и припадајућу законску затезну камату на износ главнице почев од 24.01.2022. године па до исплате, и захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у

износу од 58.367,00 динара. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен од обавезе плаћања трошкова судских такси.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 265/23 од 01.02.2023. године, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2264/21 од 25.11.2022. године, у одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, што значи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, а побијана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плате у ком је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23) утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 11.06.2021. године а вредност предмета спора је 246.683,63 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић